

Hồi 24

Dung Hợp Thần Công

Như đã thấy vẻ hót hổi của Tần Quan Vũ, đối phương nói ngay:

- Các hạ hãy yên lòng, trong lúc các hạ lại hôn mê lúc này, một y sư của bản miếu đã mổ một đường nơi ngực bên phải của các hạ mà bỏ hạt châu ấy vào đó và may lại rồi. Làm như vậy, một là để tránh việc sơ xảy thất thoát, hai là để bảo vệ không cho bất cứ chất độc nào xâm nhập được. Thế chẳng phải là một cách lưỡng toàn ư?

Tần Quan Vũ sững sờ.

Hành động của Tam Quốc miếu thật là làm cho chàng vừa ngạc nhiên, vừa cảm kích khôn cùng.

Nhưng đồng thời cũng làm cho sự suy nghĩ của chàng rối rắm lên.

Đối với Tam Quốc miếu, lẽ cố nhiên là từ trước đến nay chàng vốn không có oán thù, và cũng tất nhiên là không có điều ân nghĩa. Thế tại sao họ lại có hảo ý muốn vun bồi cho mình như thế?

Nếu bảo rằng hành động không có nguyên do gì cả thì lại càng vô lý.

Thế thì nguyên nhân đó ở đâu?

Chẳng lẽ theo ẩn ý của đối phương vừa nói. Chờ cho chàng bình xong Chí Tôn bảo, hủy diệt Quỷ Huyết, rồi sẽ thanh toán chàng để mà độc chiếm võ lâm?

Không, không thể như thế!

Nếu họ có lòng độc bá võ lâm thì họ sẽ dành đơn dược và võ công để đào luyện ngay môn hạ của họ, chứ chuyện gì lại phải phí tổn cho mình?

Vừa trong lúc muôn mối dằn co trí não của chàng thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Các hạ đang khó nghĩ vì các nghi vấn đó à?

Sực nhớ đến những kẻ chết mục trong hang động, Tần Quan Vũ liền hỏi:

- Sau khi vào đây, tại hạ đã gặp những người ngồi chết mục trong động, chẳng biết đó là do nguyên nhân gì?

- Việc đó bây giờ chưa nói rõ được. Sau này, khi dẫn bước vào giang hồ, các hạ sẽ biết rõ nguyên do. Bây giờ, xin mời các hạ hãy qua cửa ải thứ tư là vừa.

Tần Quan Vũ gật đầu, nhắm phía trước đi tới.

Qua hai khúc quẹo, trước mặt Tần Quan Vũ xuất hiện ba người mặc áo choàng đen, mặt phủ lụa đen.

Vừa thấy Tần Quan Vũ, họ cùng một lượt tiến lên, bao vây chàng vào giữa, và cũng cùng một lúc, họ ngồi thụp xuống xếp bằng tròn, mặt hơi cúi xuống, đôi mắt lim dim...

Biết họ muốn tử thí thần công, Tần Quan Vũ cũng vội ngồi xuống và nhắm mắt nhập định. Chàng từ từ đề khí, vận dụng Huyền Âm thần công.

Lúc bấy giờ, không một ai động đậy, nhưng Tần Quan Vũ cảm nghe ba luồng kinh lực từ ba phía ập vào, không nghe tiếng động gì mà sức ép như ba trái núi từ từ khép lại.

Chàng lập tức ngưng thần, đề tụ Huyền Âm thần công đối kháng.

Ba luồng cương khí càng lúc càng ép mạnh, Tần Quan Vũ cơ hồ nghẹt thở. Chàng gần như không còn nhúc nhích được và bao nhiêu chân khí đã dốc cả ra để chống với đối phương.

Như ba ngọn thác khổng lồ, đối phương cũng như thi triển tài năng, từ ba phía càng phút càng ép tới.

Một tiếng đồng hồ nặng nhọc trôi qua.

Da mặt Tần Quan Vũ bắt đầu trắng nhợt, rõ ràng chàng đang dần dần hết sức chống đỡ nữa rồi.

Thế mà hơi thở của ba người hắc y vẫn điều hòa, sắc diện không chút gì biến đổi.

Hai tiếng đồng hồ ngọt ngào trôi qua.

Tần Quan Vũ toàn thân rung lên, tất cả sinh lực đều đem cả ra để chống chọi.

Nhưng, cuối cùng, lỗ tai chàng nghe nổ lũng bùng, trước mắt như chớp lóe muôn ngàn tia lửa, toàn thân nghe như bị đứt ra từng mảnh, từ từ gục xuống...

oOo

Không biết lịm đi như thế bao lâu, Tần Quan Vũ dần dần tỉnh lại.

Chàng rùng mình đứng phắt dậy, đưa mắt quan sát chung quanh, lòng hàng động trống trơn không một bóng người.

Chàng bèn ngấm ngấm vận lực, cảm thấy chân khí không có gì khác, mà hình như có phần tăng tiến và nghe rất khoan khoái như người vừa qua một buổi dưỡng thần.

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng chọt vang lên:

- Cung hạ thần công của các hạ đã tiến bộ phi thường.

Tần Quan Vũ liền biết rằng chất thuốc Khôn Nguyên và Thiên Đỉnh đã hoàn toàn công hiệu.

Vì thật ra, khi uống hai thứ thuốc quý ấy, chất thuốc mới ngấm một phần trong nội tạng, chứ nếu cần sử dụng cho nó biến thành công lực bản thân thì vẫn chưa được hoàn toàn. Mãi đến khi bị sức ép của đối phương và sức đề kháng tự nhiên của bản thân mình, chất thuốc mới hoàn toàn tan ra tận ngoài da thịt.

Hiểu rõ như thế, Tần Quan Vũ điềm đạm trả lời:

- Xin cảm tạ cái ân đào luyện ấy!

- Các hạ có biết võ công của mình hiện tại cao đến mức nào chẳng?

- Mong cho biết.

- Tuy so với Bát Kỳ, các hạ còn kém một bậc, nhưng ngoài Bát Kỳ ra, hiện tại các hạ đã là đệ nhất cao thủ trong võ lâm rồi đấy.

Tần Quan Vũ nghe hồi hộp lạ thường:

- Thật thế sao?

Đối phương bật cười lạnh lạnh:

- Chuyện chi mà ta phải gạt các hạ? Nhưng thật ra võ công của các hạ cao đến mức đó cũng không phải hoàn toàn do công của bản miếu đâu nhé.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Tại hạ thật hoàn toàn không hiểu.

- Nền nhớ rằng trong người của các hạ hiện đang có sẵn một đời công lực của lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh và Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân. Riêng bản miếu bất quá chỉ hợp hai thứ linh đơn và bốn giọt Thiên Địa Tinh Thủy để cho các hạ tùy nghi sử dụng công lực sẵn có của mình mà thôi.

Biết người của Tam Quốc miếu không thích việc khoe công, Tần Quan Vũ vội vòng tay nói:

- Đại ân của quý miếu đối với tại hạ cao thâm như trời biển, tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm, trọn đời không quên.

Giọng đối phương vẫn lạnh lùng:

- Tục ngữ nói "hữu ân tất báo", có phải các hạ cũng có ý ấy chẳng?
- Tại hạ là con người, lẽ tất nhiên là phải biết điều ân nghĩa.
- Rất tốt! Bây giờ trước mắt có một cơ hội làm theo ý muốn đó, không biết các hạ có bằng lòng không?

Tần Quan Vũ hơi hoảng hốt...

Cứ bằng vào việc thi ân quá lớn của đối phương đối với mình, nếu Tam Quốc miếu muốn lợi dụng mình thì thật là điều rất khó xử.

Và phải chăng đến lúc bây giờ mới chính là lúc họ nêu lên việc ấy?

Vì nghĩ thế nên Tần Quan Vũ e dè nói:

- Xin cho biết rõ.
- Được, yêu cầu của bản miếu đối với các hạ thật là đơn giản, đó là mong các hạ trước khi nắm được trong tay quyển thứ ba và thứ tư của Huyền Kinh, thì các hạ...

Thất đối phương hơi ngừng, Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Xin cứ nói thẳng.
- Trước khi được Huyền Kinh, mong các hạ nên giữ mình cho trong sạch, không được gần gũi với nữ nhân, giữ tấm thân đồng nam cho nguyên vẹn. Không biết các hạ có thấy như thế là quá khó chăng?

Tần Quan Vũ há miệng sững sờ.

Tại sao đối phương lại có một yêu cầu kỳ dị như thế?

Điều kiện để làm cho mình báo ân lại chỉ đơn giản như thế ư?

Đối phương lại giáng tiếp một đòn tâm lý:

- Bản miếu từ trước đến nay vốn không thích ép buộc ai, nếu các hạ thấy điều kiện ấy quá khó tiếp nhận thì bản miếu có thể đưa ra điều kiện khác. Tuy nhiên, các hạ hãy nghĩ kỹ, đối với các hạ, bản miếu tuy không phải làm được cái ân tào tạo gì, nhưng thật ra, nếu các

hạ không vào đây thì không qua được những việc vừa rồi. Như vậy, dù có tu luyện thêm mười năm nữa thì cũng chưa chắc các hạ sẽ đạt được thành tựu như bây giờ.

Thấy Tần Quan Vũ vẫn ngơ ngơ ngác ngác, quên cả việc trả lời, đối phương bật cười hỏi tiếp:

- Các hạ không thể tiếp thu điều kiện đó à?

Tần Quan Vũ vội vã vòng tay:

- Một chuyện nhỏ như thế, sao tại hạ lại không tiếp nhận được? Vả lại, tại hạ cũng đâu phải là kẻ hiểu sắc, chỉ trừ khi tại hạ làm xong những việc lớn trong đời, thấy cần ẩn dật và tính đến chuyện thê tử, còn thì quyết không làm điều xằng bậy.

- Nghĩa là các hạ bằng lòng?

- Chẳng những bằng lòng việc đó, mà nếu sau này quý miếu có việc cần đến, tại hạ quyết sẽ ra công khuyến mãi. Tuy nhiên, đối với điều kiện vừa rồi của quý miếu, tại hạ có chỗ chưa hiểu, không biết có thể thỉnh giáo thêm chăng?

- Tự nhiên, có điều gì thắc mắc, các hạ cứ hỏi.

- Với sự yêu cầu đó, tại hạ cảm thấy... cảm thấy có điều lạ lùng.

- Có chi là lạ? Vì trước khi thu được Huyền Kinh, nếu các hạ gần gũi nữ nhân, lẽ tự nhiên tinh lực sẽ sút giảm và tất nhiên võ công sẽ do đó mà bị trở ngại rất nhiều. Thắng hoặc, các hạ có gặp bọn dâm nữ chuyên luyện việc lấy dương bổ âm, thì bao nhiêu công lực của bản miếu đối với các hạ chẳng phải là bỏ phí đi sao?

Tần Quan Vũ gục gặt đầu tán đồng. Nếu rõ ràng như thế thì Tam Quốc miếu đối với mình quả là chu đáo, và cũng rất ư là thần bí. Suy nghĩ giây lâu, chàng lại hỏi:

- Xin hỏi, muốn qua ải thứ năm và thứ sáu thì phải làm thế nào?

- Khoan đã, hãy xác nhận lại cho rõ, có phải các hạ hoàn toàn đồng ý với điều kiện của bản miếu chứ?

- Tại hạ đồng ý!

- Hay lắm! Vậy mong rằng từ đây về sau, khi các hạ xông xáo giang hồ, xin hãy đặc biệt chú ý về nữ sắc. Lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh có thể làm vết xe trước cho các hạ. Mong là các hạ hãy nhớ kỹ điều ấy.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Lời vàng ngọc đó, tại hạ nguyện ghi nhớ trọn đời!

- Bây giờ các hạ đã qua xong bốn cửa, đó là một điều mà khiến cho thiên hạ rất khó tin. Và khi qua được rồi, thì quả không thẹn với danh hiệu Võ Khôi. Nếu được thời gian tu bổ, kinh nghiệm tăng lên, nhất định sẽ không thua sút Vũ Nội Bát Kỳ. Cửa ải thứ năm và thứ sáu tới đây sẽ thi thố thuần về văn tài. Và khi qua xong sáu cửa, tức sẽ đi vào Tam Quốc miếu, bấy giờ vấn đề Huyền Kinh sẽ được bàn rõ hơn.

Tần Quan Vũ rúng động, hỏi:

- Thế ra quý miếu đã biết nơi hạ lạc của quyển Huyền Kinh thứ ba và thứ tư ư?
- Tuy không rõ lắm, nhưng so với chỗ hiểu biết của các hạ thì có hơn nhiều điểm. Và cho đến bây giờ có lẽ các hạ chỉ biết đại khái một khúc ca ấy thôi chứ gì?
- Vâng!
- Nhưng các hạ có biết ý nghĩa của nó chăng?
- Ý nghĩa thật là trúc trắc, có lẽ quý miếu chủ biết rõ chứ?
- Cũng có thể biết qua về nội dung. Chờ đến khi các hạ qua xong cửa ải thứ sáu, lúc ấy bản miếu chủ tất sẽ góp lời với các hạ. Hiện nay hạn kỳ Tử Vong Yến Hội của Chí Tôn bảo đã đến cận kề rồi, đã được mời thì hẳn là các hạ sẽ đi chứ?
- Dù là đầm rồng hang cọp, tại hạ cũng nhất quyết sẽ đi.
- Phải lắm, dù sao đi nữa, các hạ cũng nên đến Chí Tôn bảo một chuyến. Một là để xem tình hình hư thật thế nào, hai là dò thử hoàn cảnh lệnh huyện đường, xem sự giả chân cho thật rõ ràng.

Tần Quan Vũ cau mày hỏi lại:

- Nhưng làm sao có thể biết được giả chân?
- Điều này quả thật là rất khó. Tuy nhiên, cha mẹ và con cái nhất định sẽ có một sự xúc cảm thiêng liêng. Khi gặp mặt, các hạ sẽ tức khắc phát giác ra điều đó. Và trước khi lên đường, bản miếu cũng có thể giúp thêm các hạ những điểm đặc biệt để nhận biết lệnh tôn và lệnh đường.

Tần Quan Vũ vội vòng tay:

- Mong tôn giá chỉ giáo, tại hạ nguyện ghi lòng. Chờ khi qua xong sáu ải, tại hạ sẽ xin bái phỏng.

- Xin các hạ hãy bước lên...

Tần Quan Vũ mỉm cười đi thẳng vào trong.

Độ thêm chừng non một trượng, qua luôn ba khúc queo, trước mặt hiện ra một cái thạch thất.

Bước vào trong thạch thất, chỉ thấy vồn vện một bàn đá, trước sau có hai chiếc ghế cũng bằng đá.

Đằng sau chiếc bàn đá đó, có một người mặc áo văn sĩ màu xanh, mặt che một giải lụa xanh, chỉ chừa ra đôi mắt long lanh như hai luồng điện sáng. Và bên dưới mảnh lụa xanh đó, là ba chòm râu bạc phếch như tơ.

Nhìn sơ qua, tuổi của người đó ước độ ít nhất cũng ngoài sáu mươi tuổi.

Vừa thấy chàng, Lục Y lão nhân cười sang sảng:

- A... Văn Khúc Võ Khôi, xin mời ngồi!

Vừa nói, lão vừa chỉ chiếc ghế đối diện.

Tần Quan Vũ vòng tay, nói:

- Đa tạ!

Chàng vái lão nhân một lần nữa rồi ngồi xuống.

Nhìn kỹ trên bàn, Tần Quan Vũ thấy sắp bày khá nhiều sách vở, và sau khi chờ cho chàng ngồi yên rồi, Lục Y lão nhân mới mở lời:

- Đây là cửa ải thứ năm. Trước hết, lão phu kính mừng các hạ đã qua luôn bốn cửa ải kia, quả xứng mang danh Võ Khôi.

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình:

- Không dám, đó chỉ là nhờ quý miếu giúp cho thôi.

Lục Y lão nhân điềm đạm mỉm cười:

- Chữ "văn" vốn nghĩa của nó rất là rộng lớn. Từ thiên văn địa lý đến phong tục lễ nghi, cầm kỳ thi họa, v... v... đến như con người, hoa cỏ, điểu thú... tất cả sinh vật trong trời đất cũng đều có bao hàm ý nghĩa của chữ "văn". Các hạ mệnh danh "Văn Khúc" để xông pha giang hồ, nhất định không thể không có chân tài thực học. Vậy dám hỏi, các hạ có nắm chắc được hàm nghĩa của chữ "văn" chăng?

Một câu hỏi quả thật là hóc búa.

Tần Quan Vũ nghiêm chỉnh đáp lời:

- Tại hạ vốn vô học, nhưng nếu lão trượng hỏi điều chi thì tại hạ cũng nguyện cố hết sức mình, mong được làm vui lòng vừa ý của lão trượng.

Lục Y lão nhân vỗ tay cười ha hả:

- Không khoe tài, không tự ti, phong độ đó đã chiếm được hai phần tư cách văn nhân rồi. Bây giờ, chúng ta có thể đi vào chính đề. Thật ra, nói chữ "văn" cho rộng thể thôi, chứ lão phu cũng chỉ có mấy chuyện vui vui muốn nói cùng các hạ. Tuy nhiên, cũng nên phân định việc hỏi đáp cho minh bạch.

- Vâng! Xin lão trượng cứ chỉ giáo!

Lục Y lão nhân đằng hắng một tiếng, nhẹ nhẹ vuốt râu, nói:

- Thứ nhất, ta thử bàn về Tùng, Trúc, và Mai. Tất cả những gì có thể làm nổi bật ý nghĩa của nó, chỉ có thể suy nghĩ qua khi dứt chín tiếng trống mà thôi.

Lão vừa nói dứt lời thì tiếng trống đã bắt đầu khởi điểm...

Tung... tung... tung...

Vừa dứt chín tiếng, lão nhân mỉm cười:

- Xin mời các hạ bắt đầu!

Biết rằng đề mục do Tam Quốc miếu nêu ra, nhất định phải có hậu ý, Tần Quan Vũ thận trọng trả lời:

- Vốn chịu đựng và phát triển dưới trời giá rét của mùa đông, cho nên Tùng, Trúc, Mai được mệnh danh là "Tuế Hàn Tam Hữu". Tùng tính phiêu dật, Trúc tính u nhã, và Mai tính thanh cao. Tùng nhờ lá mà đẹp thanh, Mai nhờ hoa mà cao khiết, và Trúc nhờ lòng thẳng mà đáng cách u nhã phi phạm. "Tuế Hàn Tam Hữu" nhân cách hóa nội dung quân tử!

Lục Y lão nhân sững sốt vỗ tay:

- Hay! Thật là hay! Chỉ vồn vện mấy câu mà đã nói lên tất cả những điều then chốt. Ba mươi tiếng chuông nổi lên để cung hạ và thông qua đề thứ nhất!

Coong... coong... coong...

Coong... coong... coong...

Ba mươi tiếng chuông rền rĩ vang lên, Tần Quan Vũ biết rằng chưa phá trọn đề, nhưng trước thái độ của đối phương, chàng đành phải nghiêng mình nói theo:

- Không dám! Lão trượng đã quá khen.

Lục Y lão nhân vẫn điềm đạm mỉm cười:

- Đề thứ hai, xin các hạ cho biết qua danh nhân trong Tam Quốc thời đại: Gia Cát Lượng.

Chờ dứt chín tiếng trống, Tần Quan Vũ chậm rãi trả lời:

- Gia Cát Lượng, người Dương Đô, tự Khổng Minh. Ông có thân hình cao tám thước, mặt như ngọc sáng, luôn chít khăn xanh, cầm quạt lông, dáng sắc phiêu dật như thần tiên. Tính tình điềm đạm, mưu trí cao thâm, chuyên giỏi kỳ môn, bốc trạch. Thấy thiên hạ đại loạn, ẩn dật tại Nam Dương, lấy việc cày cấy làm vui, không màng danh lợi. Sau vì tình tri kỷ mà ra giúp nhà Hán, sáu lần xuất trận Kỳ Sơn, cù cung tận tụy. Được tặng phong Thừa Tướng, mang ấn Võ Lương Hầu.

Coong... coong... coong...

Một hồi chuông âm ỉ lại vang lên, Lục Y lão nhân đứng dậy mỉm cười:

- Xin mời các hạ tiến nhập cửa ải thứ sáu!

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vội đứng lên:

- Tạ ân lão trượng, tại hạ xin cáo từ.

Và thêm một lần vái chào, chàng lui ra và đi thẳng vào trong.

Đề sau cũng của lão nhân khiến cho chàng hơi thắc mắc...

Chẳng lẽ chỉ có thể thôi ư?

- o O o -